

in en achter op de plaats, waar zich een pomp bevindt. Zoo goed als 't kan, heeft hij zijn kleeren afgeschraapt en de klei in den emmer gedaan uit vrees, dat nieuwe klappen zijn deel zullen zijn, indien hij het straatje vuil maakt, dat tusschen het huis en het bleekveld ligt. Zijn handen en zijn gezicht zijn spoedig schoon en blinken, als anders alleen Zondagsmorgens, als moeder de kinderen de groote beurt geeft. Zijn ooren alleen bergen in de hoekjes nog een paar overschotjes, maar, daar Piet nooit zoo heel zindelijk op die lichaamsdeelen was, hindert hem dat weinig. Met een eenigszins toonbaar voorkomen gaat Piet het huis weer in, en met den kleiemmer naar de voordeur, waar moeder reeds een vloedplank heeft neergezet. Nu ze Piet ziet aankomen laat ze het werk aan hem over, vast overtuigd dat de pas „genoten” bestraffing hem wel zal bewegen zijn werk goed te doen.

Piet haalt zoo vlug als nooit, nog twee planken van den zolder en brengt ze met moeite naar omlaag. Het is dan ook een niet gemakkelijke taak voor den niet al te sterken knaap. De planken, van dik eikehout zijn zoo lang, dat ze juist tusschen de deurposten passen. Na eenig meten en probeeren heeft Piet ze op elkaar gezet, net tusschen twee latten, die aan elken deurpost gespijkerd zitten. Zóó vormen ze een schutting voor de deur. Piet klautert er overheen, hijscht zijn emmer ook aan den buitenkant en gaat nu zorgvuldig de naden dichtstoppen met klonten klei. De kleverige massa laat zich nog al goed bewerken en Piet heeft er genoeg in de vuile stof te kneeden en te knijpen, tot alle hoekjes en gaatjes volgepropt zitten en er geen druppel water door zal kunnen. Met kunstenaarstrots stapt Piet achteruit. Zijn hoofd een beetje opzij houdend en met zijn oogen half dicht geknepen; net zooals de teekenmeester wel eens op school doet, als hij van Piets tekening naar de groep blokken op de teekentafel kijkt, zoo beschouwt hij zijn werk.

„Zie zoo,” zegt Piet halffluid: „laat Jaap Meijer en Dirk van 't Gors maar komen kijken. 'k Wed om een 'k weet niet wat, dat heurlui vloedplanken niet zoo glad ingestopt zijn,” en nog eens stapt Piet achteruit en gaat op 't midden van de straat staan, om met zelfvoldoening zijn kunstwerk te bekijken.

„Zeg ereis, wat mankeert jou? Moet jij je heele gezicht vol klodderen met dat vuile goed?” klinkt een welbekende stem achter hem; — verschrikt springt Piet om en ziet zijn vader staan. Nu eerst bemerkt hij, dat hij in volle aandacht voor zijn werk, af en toe met zijn klei handen in zijn gezicht heeft geveegd, en op het oogenblik, dat zijn vader hem aansprak bezig was, achter zijn oor te krabben, waardoor ook daar dikke dotten klei zijn vastgekleefd. In zijn verwarring veegt hij met zijn linkerhand over het gelaat, als om het schoon te maken, tot het schaterlachen van zijn vader hem doet inzien, dat die hand allermintst als reinigingsmiddel dienen kan. Piet heeft vandaag al een heel ongelukkigigen dag. Vader echter vindt het geval eerder grappig dan ernstig en geeft hem den raad, maar gauw de vuiligheid weg te wasschen.

Piets vader is garnalenvisscher. Hij heeft een eigen schuitje en vaart met een knecht op zee, waar ze met moeitevollen arbeid een tamelijk goed stuk brood verdienen. 't Mocht den eenen tijd wat beter gaan dan den anderen,